

Nr 661.

Av herr **Holmström m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 344, med förslag till förordning om nöjesskatt.

Den svenska hästsportens principiella ställning i nöjesskattehänseende har så nyligen som år 1940 varit föremål för riksdagens behandling och beslut, men denna fråga har nu åter aktualiserats genom Kungl. Maj:ts proposition nr 344 med förslag till ny förordning om nöjesskatt.

Vid nöjesskattens införande i Sverige år 1919 ville såväl utredningsmannen, landskamrer O. W. Landén, som majoriteten av de över förslaget hörda myndigheterna undantaga hästsporten från beskattning. I propositionen beaktades emellertid icke dessa synpunkter, utan departementschefen placerade hästsporten i högsta skatteklassen, medan övrig idrott och sport kommo i den lägsta, och riksdagen följde propositionen. Detta kan te sig rätt förklarligt med hänsyn till den relativt ringa betydelse hästsporten vid denna tidpunkt hade för hästaveln. Genom totalisatorns införande ändrades emellertid hästsportens ställning i högst väsentlig grad, och den har numera av statsmakterna själva tilldelats uppgiften att helt och hållet finansiera alla statsutgifter för landets hästavel, varjämte den även i andra avseenden kommit att bli av utslagsgivande betydelse för skilda delar av vår hästuppfödning. Hästsporten intager alltså numera en nyckelposition för hela hästavelsarbetet, och dess verksamhet bör också ses i belysning härav. Att under sådana förhållanden sätta hästsporten i en sämre klass än annan sport och idrott i nöjesskattehänseende kom också så småningom att framstå som en både orättvis och orimlig anordning, som borde rättas till. När nöjesskattefrågan i samband med skattens uppdelning mellan stat och kommun år 1940 kom i stöpsleven, föreslog också utredningsmannen, borgmästare J. Laurin, att hästsporten borde beskattas efter samma normer som annan sport och idrott. Denna uppfattning stöddes också av ett flertal motionärer i bägge kamrarna, medan departementschefen i propositionen avböjde den av utredningsmannen föreslagna ändringen. Frågans behandling i riksdagen resulterade emellertid i att ett enhälligt bevillningsutskott föreslog hästsportens jämställande med idrotten, vilket också utan debatt blev bägge kamrarnas beslut. Bevillningsutskottets motivering för avvikelserna från propositionen i denna detalj var givetvis hästsportens betydelse som stöd för landets hästavel.

När en omarbetning av nöjesskatteförordningen i följd ifrågasattes, föreslog de sakkunniga — 1944 års nöjessskatteutredning — en enhetlig taxa för alla nöjeskategorier, men med den modifikationen att vid idrotts- och hästsportstävlingar ett belopp av 2 000 kronor skulle vara skattefritt. Ut-

redningsmännen hänvisade i detta sammanhang bl. a. till 1940 års riksdags beslut angående hästsporten och bevillningsutskottets motivering härför. Departementschefen har i propositionen godtagit detta utredningens förslag beträffande idrotten men vill tydligen återgå till den gamla, av 1940 års riksdag underkända ordningen, att hästsporten skall behandlas sämre än annan sport och idrott. Emellertid har departementschefen knappast motiverat detta sitt ställningstagande på annat sätt, än att han anser, att de för den föreslagna lindringen åt idrotten anförda skälen »icke med samma styrka kunna åberopas» för hästsportens vidkommande. Alldeles oavsett att propositionen på denna punkt rubbar den av 1940 års riksdag fastslagna principen om lika behandling i nöjesskattehänseende av idrott och hästsport, kan man näppeligen anse, att de för lindringen åt idrotten anförda skälen icke skulle vara tillämpliga jämväl på hästsporten. Departementschefen anför, att vid flertalet idrottstävlingar är inträdesavgiften förhållandevis låg och publiken ganska fåtalig samt att desamma i stor utsträckning möjliggöras genom frivilligt oavlönat arbete samt syfta till att främja idrottsrörelsen. Men samma skäl kunna även anföras för en lindring åt hästsporten. I icke ringa omfattning anordna små klubbar och föreningar travtävlingar på isbanor, där identiskt samma förhållanden föreligga som vid smärre idrottstävlingar. Att de permanenta hästsportbanorna liksom de permanenta idrottsplatserna måste ha en fast organisation och administration torde vara självfallet. Den största publiksporten är ju f. ö. fotbollen, och det kan knappast anses rimligt, att exempelvis en fotbollsmatch på Råsundastadion skall beskattas enligt andra normer än tävlingarna på de någon kilometer därifrån liggande hästsportsbanorna, som i regel ha mindre publik. Samtliga anordnare av hästsportstävlingar i Sverige äro ideella föreningar utan enskilda vinstintressen, och de ha till syfte att främja hästsporten och hästaveln. Anläggandet av våra hästsportsbanor har, i motsats mot idrottsplatserna, måst ske i stort sett utan anslag från det allmänna, och dessa banor kräva ett underhåll som ofta är ganska betungande. Det förtjänar även framhållas, att enbart de permanenta travbanorna vid sista årsskiftet hade en skuldsumma på mer än en miljon kronor. Några bärande skäl för en differentiering i nöjesskattehänseende mellan hästsport och övrig idrott anse vi därför icke föreligga, medan mycket starka skäl tala emot en sådan anordning och för ett fasthållande av principerna i 1940 års riksdagsbeslut.

Det kan i detta sammanhang vara av visst intresse att göra en jämförelse med hithörande förhållanden i Norge, där hästsporten arbetar under ungefär samma förutsättningar som hos oss. I Norge, där nöjesskatten är dels statlig och dels kommunal, är hästsporten helt och hållet befriad från den statliga skatten. Den kommunala skatten uttages på en enda bana med 5 %, medan alla övriga äro helt fria även från kommunal nöjesskatt. Att detta icke bottnar i någon allmän hjärtnupenhet mot nöjesanordnare förstås ganska tydligt av att nöjesskatten på biografställningar är 40 %. Det är tydligen samma skäl som här anförts, som varit vägledande för de norska myndigheternas ställningstagande till hästsporten.

Under hänvisning till vad ovan anförts hemställes,

att samma lindring som i propositionen föreslagits för tävlingar i icke professionell idrott måste utsträckas att gälla även hästsportstävlingar.

Stockholm den 2 november 1945.

Nils Holmström.

<i>I. Pettersson</i> i Rosta.	<i>Harald Andersson</i> i Dunker.	<i>Osc. Werner.</i>
<i>Albert Larsson.</i>	<i>C. O. Carlsson,</i> Bakeröd.	<i>Gustaf Svensson</i> i Vä.
<i>Gunnar Larsson</i> i Luttra.	<i>Nils G. Hansson</i> i Skegrie.	<i>Ernst V. Staxäng.</i>
<i>Lars E. Andersson,</i> Hedensbyn.	<i>Per Persson,</i> Norrby.	<i>Victor J. Mattsson.</i>
<i>Fredrik Sundström.</i>	<i>Ivar Johansson</i> i Mysinge.	<i>K. E. Hansson,</i> Skediga.
<i>Einar Hægglom.</i>	<i>J. H. Johansson</i> i Norrfors.	<i>M. Ståhl.</i>
<i>J. W. Pettersson</i> i Norregård.	<i>Nils Persson.</i>	<i>Aron Gustafsson</i> i Lekåsa.
<i>James I. A. Dickson.</i>	<i>Georg Fahlman.</i>	<i>T. G. v. Seth.</i>
<i>K. G. Viklund.</i>	<i>Uddo R. Jacobson.</i>	<i>Anders Pettersson,</i> Dahl.
<i>Aug. Spångberg.</i>	<i>Gösta Liedberg.</i>	<i>Åke Wiberg.</i>
<i>Sven J. Vigelsbo.</i>	<i>Stig Janson</i> i Frändesta.	<i>Per Jonsson</i> i Malmgrava.
<i>Per Svensson,</i> Stenkyrka.	<i>David Boman</i> i Stafsund.	<i>Evald Ericsson.</i>
<i>K. A. Ryberg.</i>	<i>E. Pettersson,</i> Ersbacken.	<i>E. Birke.</i>
<i>Hjalmar Svensson</i> i Grönvik.	<i>E. Thorell.</i>	<i>Gust. Nilsson</i> i Göingegården.
<i>Nils A. Larsson</i> i Östersund.	<i>Brynolf Stattin.</i>	<i>Harald Johnsson</i> i Skoglösa.
<i>Rudolf Boman</i> i Kieryd.	<i>Verner Hedlund,</i> Östersund.	<i>Bertil von Friesen.</i>